

for er jeg for så vidt enig både med SF's og De Radikales ordfører i synspunktet om, at det ikke kun er et spørgsmål om, hvad erhvervslivet har behov for, og hvad det skal lede frem til. Der er også den side af denne diskussion, at det måske er forudsætningen for, at mennesker kan være aktive deltagere i det samfund, de er en del af, 10-20-30 år efter de har fået en grunduddannelse eller fået en eller anden mellemuddannelse, og derfor er det altså også i virkeligheden grundlaget for vores fredelige velfærdssamfund, vores fredelige fremtidssamfund, vi står med her.

Så vi ser altså frem til, at regeringen kommer med et udspil. Vi er overbevist om, at det vil være et godt udspil, og vi er også overbevist om, at det vil kunne samle bredde i Folketinget. Jeg har én gang sagt, hvad vores ønske er om, hvor bredden skal ligge, men jeg vil godt gentage det, så hr. Bruno Jerup kan få den én gang til: For os er det altså også et politisk argument for et forslag, at der er bredde bag, og når det er arbejdsgivere og arbejdstagere, der skal acceptere og arbejde i dette system, er det altså ud fra et CD-synspunkt bedre, at det er Venstre og De Konservative, der er med til at lave et forlig, end Enhedslisten.

Med al respekt for Enhedslisten – nu får vi selvfølgelig set de åbne partiregnskaber – men jeg tvivler på, at det er de store erhvervsvirksomheder, som støtter Enhedslisten. Jeg tvivler meget på, at det lige er i det parti, erhvervslivet føler sig mest repræsenteret, mens de føler sig repræsenteret i andre partier, som jeg så hellere vil lave forlig med, simpelt hen fordi det giver fred, det giver forståelse, det giver stabilitet og dermed også et voksen- og efteruddannelses-system, som er langt bedre fungerende. Det er såmænd det, det drejer sig om. For det er altså også et argument for et forslag, at det faktisk er et, der kan blive accepteret i de kredse, der skal udnytte systemet og bruge systemet i det daglige. Sådan ser vi på det i CD, og det håber jeg så Enhedslisten også accepterer.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen): Før arbejdsministeren runder af på regeringens vegne, skal jeg gøre nogle få bemærkninger, som i særlig grad har relation til Undervisningsministeriets område, hvor det jo selvfølgelig også er interessant at være optaget af det, som flere ordførere har været, nemlig: Hvordan kan vi analysere behovet, hvordan sikrer vi, at vi får gennemført den rigtige udvikling, og hvad har

vi i det hele taget baseret vores hidtidige indsats på?

I virkeligheden har vi jo meget langt baseret den på det, som vi nu også vil lægge stor vægt på i fremtiden, nemlig det efterspørgselsstyrede, som selv fru Just sagde noget positivt om ved denne debat: Det enkelte menneskes behov for at kunne modtage uddannelse efter eget behov.

Jeg tror, vi får svært ved at have nogen bedre efterspørgselsstyret ordning end den, det enkelte menneske selv føler, for det er jo en udfordring at gå i gang med en uddannelse, og det er på en række af de uddannelses tilbud, vi tilbyder fra det offentliges side, fulgt op af en egenbetaling. Men naturligvis er der derudover erhvervslivets behov, og der er samfundets behov for at kunne tilbyde uddannelser, men som jeg opfatter det, vil de tre ting ofte falde sammen: Den enkelte, arbejdsmarkedets og samfundets behov.

Derfor er der meget god grund til, som det jo også er blevet nævnt, at dette er en opgave, som vi må stå sammen om: Uddannelsesinstitutionerne på alle leder og kanter, uddannelsesinstitutioner ud over, hvad Arbejdsministeriet og Undervisningsministeriet har som ressort, arbejdsmarkedets parter og så Folketinget og regeringen.

Det er en ganske gigantisk opgave, der ligger foran os, hvis vi skal kunne leve op til det, som flere ordførere jo også selv har understreget, nemlig at give folk de nødvendige kvalifikationer til både at kunne klare kravene på arbejdsmarkedet og i tilværelsen i øvrigt.

Der i hvert fald to ting, som man ikke kan afvise vil få en indflydelse på det enkelte menneske og dermed på uddannelsesmulighederne: Det er hele internationaliseringen, som overalt stiller stigende krav, og det er sideløbende – i virkeligheden med internationaliseringen – udviklingen af informationssamfundet i kraft af hele den teknologi, der i stigende grad bliver til rådighed.

Det vil overalt stille nye krav til alle mennesker på alle niveauer i alle aldre. Og dermed er opgaven i og for sig allerede beskrevet. Den er i virkeligheden gigantisk. Det, der bliver vores opgave, er at kunne følge med, i en vis udstrækning at kunne dele sol og vind lige, så vi ikke får grupper i samfundet, der tabes for fællesskabet.

Og derfor deler jeg helt den opfattelse, som kommer til udtryk fra en række ordførere, at der er behov for både at kunne tilbyde almene uddannelser samt mere faglige og mere speci-